

אהבה במבחן

היה זה בשעות הלילה המאוחרות. רוחות דצמבר בקרים, שנישאו מן הים הצפוני, נקשו בקול בתריסי ביתי והשיר חו מטה את צמרות העצים שבחורשה שמנגד לחלונני.

הגשם שהחל לרדת בשעות הערב הפך עתה למטר שוטף מלווה אורות ברכים ונפץ קולותיהם של רעמים. משק הרוח הנוהמת התערב בהמיית גלי הים, שנתנפצו אל סלעי החוף.

ישבתי בחדר הספרים, בכורסת העור הישנה, החביבה עלי, כשבידי ספרו של גלסורתי "בקולר" מתוך סדרת "האגדה לבית פורטייט". הפסקתי לרגע קריאתי והנחתי את הספר על ברכי. העצים באח המבוערת התיזו גיצים בקול עליו. החמימות הורגשה בחדר, הבריק ביק ואחריו בקע הרעם, שנש מע קול עגלה עמוסה, שאופניה הבלתי משוחים ריצו בדרך חתחתים.

הרהרתי שהגיע הזמן שאעלה על מטתי, אולם לפניכן אעשן את המק טורת האחרונה להיום. מלאתיה טבק ריחני והצתייה בקיט דקיק באש האת. קול טרטורו של הטלפון הפסיק את הרהורי והוציאני מהעולם שבו הייתי שרוי. בוודאי נקרא אני לחולה, חשבת. הרימותי את השופרתי, מעבר לקו גשמע קול עבה — היה זה קולו של ד"ר גס, רופא כללי וחירורג בבית החולים העירוני.

"זה אתה גדעון", שאל.
"כן, מה קרה?" השיבתי.
"בוא מיד לבית החולים, הובא אדם שגול הקרה, שנורה בריאתו, חושבני שהוא גוסס".

השיבתי שאבוא. בלב כבד והצרכתי להפך מחלוק הבית החמים והנעים ולהתכנס בתוך בגדי היקרים. הסופה בחוף הטילה אותי לתוך זרועותיה הקרות, הגשם ירד ארצה קיטונות וטיטונות. הרוח הצפונית נהמה בזעם וחישה עקור את העצם שלי המדוכה. בעמל מרובה עלה לי עד שהדלקתי את מכונתי אשר במוסקי, ולאחר טרחה מרובה הוצאתיה לדרך המלך.

הרחובות נראו ריקים. נפש חיה לא נראתה בהם. אפילו הכלבים מצאו להם מחסה בכניסות לבתים. טיפות הגשם נראו עבות לאורותיהם של פנסי הרחוב אשר התנועעו כשכורים. בחלונות הבתים לא נראה אור.

הדרך לבית החולים עברה עלי בהרורים על גורל הרופא, החייב למלא את תפקידו בשעות כגון אלו; ובדמי יוני ראיתי את אורחי העיר כשהם עטופים בשמיכות ושקועים בתרדמתם. ואם יתעורר אחד מהם וישמע את קול הסופה בהשתוללותה, יעטוף את ראשו בשמיכתו וישקע שוב בחיק השינה. עודני מהרהר וכבר הגעתי לבנין בית החולים. רוב אנפיו היו שקועים באפלה ורק במרכזו נראו אורות. עצרתי מכונתי, דמות מכורבלת במעיל ובידה מטריה יצאה מתחת לקמרון השער, ופתחה בפני את הדלת; היה זה ראובן השוער.

*
נכנסתי לחדר למקרי אסון, שם פגשתי ברוח האחות התורנית של חדר הנתוח.
"ובכן", שאלתי.
"הכל מוכן, אנו חכינו לו ד"ר", אמרה, "המקרה הוכנס כבר לחדר הנתוח".

פגשתי את בגדיי והחובש רכס את כפתורי חלוקי, אחר שנשלתתי את ידי והכנסתי לתוך כפתות הגומי והי מסכה הושמה על פי ואפי, פניתי לחדר הנתוח.
על הדרגש הצר שכב "המקרה",

את הבחור לפני חדשיים. ושמה רות. "ברור", השיבתי.

הנערה פקחה את עיניה מצבע התכית ושתיה החחרות למללו חרש "תום... תום...".

הזריקה שהזרקתי לורידי רות החלה מגלה השפעתה, אולם בתוך לבי ידעתי, כי הנערה מות תמות, היות והרעל שבו השתמשה למטרת התאבדותה השפעתו היא חזקה והרסנית. לפתע אמרה בקול "תום".

"יודעת את" אמרתי לה, "אנו היינו עם תום בשעתו האחרונה", ובמבטי סקרתי את הנוכחים בחדר. אמרתי כך כדי לאלצה לדבר ולספר על תום ועל פרשת התאבדותם; אחר הוספתי, "מדוע עשיתם זאת?" והיא החלה בספורה:

לפני 4 שנים, כשלמדתי בכיתה הראשונה של האוניברסיטה הכרתיו. תחילה היתה היכרותנו שטחית בלבד, אולם במרוצת הימים הלכה והעמיקה והפכה לידידות. באחד הימים גיליתי לו, כי כותבת אני לעיתים שירים וביאותו יום הודיעונו, כי שירי הראשון נתקבל לפרסום. הוא הסתכל בי קמעא חיך ואמר: "יודעת את, גם אני כותב. ובאותו יום נתהדקה ידידותנו ביותר לאחר ששינו החילוננו לספר איש לרעהו על הרגשותינו; שיחותינו אמנם נסבו על רגשות כלליים — רגשות הסופר והאמן לגבי יצירותיהם, אך באותו מעמד הרגשנו שנינו, כי יחסינו חרגו מגדר ידידות גרידא; הזמן עשה את שלו והתאבדנו איש ברעהו.

ראשה הוזהב התרומם במקצת וכי אילו ניסתה להזכר בעבר, היא אמרה מתוך התפעלות: — מה נפלאים היו שיריך על הטבע ונושאי — השמים התכולים, הכי הקיץ, החטה הנעה ברוח, השלכת שבתיו ומרוצו של הגהר בין עצי-החורשה המצילים... ואחר המשיכה: — היה זה ביום קיץ. יצאנו יחדיו מחוץ לעיר ובטיולנו הגענו לגן הירוק והתחננו על גזע עץ שחוף, ופגוע ברוק. באותה תקופה הגיעה אהבתנו לשלב שלא השחתנו מילים עליה, היות והמלים הן צלצל באוזניו כצליל ריק, ואז רגילים היינו רק להסתכל איש בעיני רעהו.

שוחחנו על נושאים שונים. לפתע הפסקו דברו ונעץ בי את מבטו ואמר: — יודעת את, באתי אמש לידי מסקנה מפחידה במקצת, ויתכן שתראה בעיני אחרים אפילו כמסקנה אחילית, אולם יודע אני שמסקנה זו אינה כהוצאה של מחשבה רגעית, אלא מתוך מחשבה מעמיקה ומתוך צלילות הדעת. המסקנה היא שבמקרה שיקרה לך מה שהוא שיפירי בנינו לא אוכל לחיות בלעדיך. אפילו אם דבר זה יעלה בחיי. הסתכלתי בו, ואמרתי: — במקרה שיהיה ההיפך דומני שגם אני אעשה כמוך; ואת דברינו חתמנו בנשיקה. עדים לדברינו היו שמי התכית ופרחי השדה.

היא הפסיקה וחוזה עלי וירד במהירות; ואת דקת מספר המשיכה, אולם ניסיתי להשתקק, למרות סקרנותי המרובה לא רציתי לעיפה, למרות שידעתי ששעותיה ספורות; הדופק הלב קלושות, אולם כנראה עז היה רצונה לגמור את ספוריה.

— חשבנו להתחתן בימים אלה, ארי לם לפני חודש קבלתי מברק שאמי, שביקרה באותו פרק זמן אצל דודתי במאנליה, חלתה. נסעתי אליה והספיגה טבעה בדרך, אני ושני מלחים מצחת הספיגה נצלנו, ואז כשניסיתי להתקשר עם תום היה כבר מאוחר. לתום גודע שטבעתי ועשה את אשר אמר לעשות.

עיניה נעצמו לרגע וראיתי שאלה הם רגעי חייה האחרונים. היא המשיכה בשארית כוחה, — בקשתי האחרונה מכך היא: — אנא, כרו לי קבר ליד קברו של תום. ובמלים אלה נפרדה מהנוכחים שבחדר.

זה לא מרגיז!

מקצוע הדרוש העזה

לפני ימים מספר התפרסמה באחד העיתונים הודעה על שיטה רומנטית של גניבה. בחורה התנפלה באחד הלי לות על רופא ותוך חיבוקים ונשיקות "סילקה" הימנו את ארנקו, שהכיל שש" רות כסף.

מכר שחור מאחת מארצות אירופה, מספר כי באותה ארץ שבה שהה יודעה שיטה זו למדי, ולא עוד אלא שבחור רות מגדילות עשות מדי פעם בפעם, לדוגמה הביא את המעשה דלקמן:

בחורה אלגנטית ויפה נטפלה באחד הלילות אל אחד מבני העשירים בעיר אירופית ידועה. התיידדה עמו במהירות והביאתו לביתה. שם גילתה לו כי היא נשואה וכי בעלה נסע לחודש ימים. היא הוסיפה, כי התאהבה בו וכו' וכו' — הסיפור הישן נושן. לאחר שהיטיבו לבם יצאו לבלות בעיר. היא לבשה פרוחה נהדרת ולו היא השאילה סמך קינג נהדר של בעלה. לאחר בלוי נהדר הלך הבחור לביתו והסמוקינג שהשאל — עמו.

קיצורו של דבר: למחרת היום הופיעו בביתו שוטרים, האשימוהו בגניבה, והזמינוהו לתחנת המשטרה הסמוכה. התברר, כי הנערה הכניסתו לבית לא שלה, גנבה את הפרוה, "השאילה" לו את הסמוקינג והשאירה את המסמך כים שלו (עם כותבותו) באותו בית.

כן, את 200 הדולר שנשארו לו לקחה עמה.

ביזנס וסרטים

בעלי בתי הקולנוע הם אנשי עסק (ביזנסמן — בלעז). לכן הגיעו לידי החלטה, כי שמו של סרט צריך שיהיה פיקנטי ומושך. אי לזאת הם מתרגמים את השמות הלועזיים לשמות עבריים שגורים ביותר.

למשל, "רחוב הדולפין הירוק" — שם נמזר ומקורי, נהפך לגורלה של אשה, שם זה מובטח לו שימשוך קהל. "מילרד פירס" שונה לבמאבק הגורל" — שם פיקנטי המעורר ניהור שים. לאור השינויים האלה התפלאו כשהופיע הסרט "המלט" בלי כל שינוי. אפשר היה לשנות, למשל, לאהבתה הנואשת של אופליה.

אגב: ראיתי באחד העיתונים מודעת פרסומת לסרט המוצג בחיפה: "בוקולנוע זה מוצג השבוע הסרט הדרמטי המרתק בהשתתפות שני הקומיקאים העליונים...".

אשף

מאת פוטו ברנר תבקש איך במצדמת להשתמש

בקנותך מצלמה, חלקים, פילמים, פלטות, גייר וכי, עומד לרשותך נסיוני של 25 שנים. בתור בית מסחר ראשון במקצוע. פיתוח, העתקות, הגדלות, מכירה, קניה, החלפה, פיתוח מיוחד של פילמים קטנים. (EXTRA FINE GRAIN) 4137 פלסון

פוטו-ברנר
חיפה והחלוק 31
פנתה שבירא טי 4137

תקליטים
באר, בסהובן, אופרות, אופרמות, ולסי, רפודים, רדיו אוניון - רוברם רח ריונגף 116, תל-אביב